

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 170/2021
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Агенције за вештачење и консалтинг АА предузетник из ..., чији је пуномоћник Ивана Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 31.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац, Агенција за вештачење и консалтинг АА предузетник из ..., поднео је 01.07.2020. године Првом основном суду у Београду, тужбу против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, ради дуга.

У поступку претходног испитивања тужбе, Први основни суд у Београду је донео решење П 25992/20 од 15.07.2020. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је уступио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном.

Привредни суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, па је уз пропатни акт П 2280/2021 од 16.03.2021. године предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) у вези члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС”, бр. 116/2008... 88/2018), Врховни касациони суд је оценио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Чланом 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Чланом 22. став 2. истог Закона, прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Према наведеној законској одредби (члан 25. став 1. тачка 1), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца – предузетника и тужене – правног лица која није привредни субјекат, у коме је предмет тужбеног захтева исплата дуга по основу накнаде и награде за обављено вештачење, са законском затезном каматом, које је тужилац као судски вештак економско– финансијске струке обавио пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 6221/15, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произишао из привредне делатности парничних странака.

На основу изнетог Врховни касациони суд налази да је за суђење у овој правној ствари, применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Први основни суд у Београду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**